

νὰ βγῆκε ἀπὸ συγκοπῆς τοῦ Χρυσόσκουλος. Κτλ. κτλ.
“Ετοι καὶ γι” αὐτὰ πεύ ἀνάφερα μπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφτῇ καὶ νὰ βρῇ διάφορες παραγωγές.

Ἀπίθενο μοῦ φάνεται διὰ τὸ Κούρτης μπορεῖ νὰ πρόσφεται ἀπ’ τὸ λατινικὸ δόνομο Curtius ἢ τὸ ἐπίθενο curtus ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατο. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι ἀπ’ τὸ κούρτη, αὐλή, ἢ ἀπευθείας μὲ τὴν κατάλ. —ες σχηματισμένα ἢ ἀπὸ τὴν γενεκή: τῆς κούρτης (ἀνθρωπος), δπως Εὐταξίας (=τῆς Εὐτεξίας). Σακελλίων (δὲν εἶναι ἀπὸ γενεκή, μοῦ φάνεται; Πιατί βρίσκω καὶ «δ Σακελλίων τῆς Μ. Εκκλ.» στὸν πρόλογο μιᾶς παλιᾶς ἔκδοσης τῆς «Ορθόδξης. Ομολογίας») κτλ. Διόλου ἀπίθανο νῆκη σχέση καὶ μὲ τὸ ἀρδανίτικο καὶ βλάχικο Σκούρτης (ποὺ πάλι πρόσφεται ἀπ’ τὸ λατιν. curtus), νὰ ἔχασε δηλ. τὸ σ. ἀπ’ τὴν ἀρχή, ἢν καὶ δὲν μπορῶ νὰ μυμηθῶ αὐτὴ τὴν στιγμὴν κανένα παράδειγμα γιὰ τέτοιο πάθος, ἐνῷ τὸ ἀντίθετο, λ. χ. τρωγάλια—στρωγάλια, βῶλος—σιδῶλος, Πέτζα (δὲν εἶναι κάνγω λάθες) —Σπέτσες, εἶναι πολὺ συχνό. (Δὲς κι ἀλλὰ παραδείγματα στὸν K.Foy, Lants.κτλ.). Ηρέπει: ἀκόμη γιὰ τὸ Κούρτης νὰ παρθέληθούν εἰς διαμασίες χωριών: Κουρταγα, Κουρτίκικι, έποικα ἀλλη, δ Κούρτη Πλαστή, δ Κούρτοβικ κτλ.

Ο Λούπος πάλι κι δ Αλούπης πρῶτα πρῶτα δὲν ἀποκλείεται: ἔξαπαντος νὰ πρόσφεται ἀπὸ Αλύπιος***
*Ἐπειτα μπορεῖ, νὰ εἶναι κι ἀπὲ τὴν ἀλεποῦ, γιατὶ διάρχει: καὶ Ἀλέπης (δὲν εἶναι ἀπὸ τυπογρ. λάθος) καὶ μεσακινικὰ παρανόματα Αλωπός, Αλωπᾶς. Πρόλ. καὶ Αλεπούδελης. Καὶ περισσότερο μπορεῖ νάναι: ἀπὸ τὸ λούπης, εἰδος πευλιού. Άλλα καὶ τὸ λούπης φαίνεται πάλι νάναι ἀπὸ τὸ lupus ἢ ἀπὸ τὸ ἀλεποῦ. Κάπικ Γλάσσα μᾶς δίνει: «Ἄρποι, δ ἀλούποις, δ ἀλεπός. Μιὰ ἄλλη: Λούπης, ψρῆπης. Τίποτα ἀναντίρροτο δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ’ αὐτά.

Γιὰ νὰ ἔρμηγεντον σίγουρα κατί τέτια ὄνόματα πρέπει νὰ ξητηθῇ πρῶτα μήπως διάρχοντα τίποτα ιστορικὲς εἰδήσεις πάγου σ’ αὐτὰ ἢ τεύλαχιστο νὰ μάζευτῃ πρῶτα ὅλο τὸ σχετικὸ ὄντο καὶ νὰ συνεξεταστῇ.

Χωρὶς τὴν ιστορία καὶ γιὰ φανερῆς καταγωγῆς ἀκόμη διέμετα μπορεῖ νὰ χωρέσουν ἀμφιθεάλεις λογῆς λογῆς: Σκιαδᾶς λ. χ. θάλαι: βέβαια ὁ τεχνίτης ἢ δ ποιλήτης σκιαδᾶν. Άλλα ἀπὸ πότε ἀράγε χρονολογέται: τὸ σημερνὲ αὐτὸς παράνομα; Γνωστὸ διτὶ τὴν παλιὰ λέξη σκιαδῶν θέλγεται εἰς πατέρες μας νὰ τὴν ξαναφέρουν σὲ γρήση καὶ ξέρουμε καὶ τὸς Σκιαδιστῶν πούπαξκν σόλο στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ “Οθωνα. Νὰ εἶναι ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἐποχὴν τὸ σημερνὲ δόνομο Σκιαδᾶς ἢ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχετὰ παλιὰ κερχλωνίτικη, ἢ δὲ γελιέμπι, οἰκογένεια τῶν Σκιαδάδων; Κι αὐτὸς πάλι τὸ παλιὸ Σκιαδᾶς τὶ παράξενο, νὰ μήν εἶναι σὰν τὸ σκα-

* Στὴν παρένθεση ἐκάπινη τοῦ ἄρδρου δὲν ἐκφράστηκα κακὰ λέγοντας «ποὺ δὲν μπορεῖ νῦνται ἀπὸ Αλύπιος». Ήθελα γὰρ τὸν ποὺ σὲ γομίζω πιθανὸ νὰ εἶναι κτλ.**

εραμαγκᾶς κτλ., δι τεχνίτης ἢ δ πουλητής, ἀλλὰ νὰ εἶναι καμπιὰ συγκαπῆ; Άλλο πάραδειγμα: τὸ Στραβοσκιάδης τὸ ἔξιγρω περίφραμα: Κείνος ποὺ φορεῖ στραβὰ τὸ σκιάδη του *** δπως καὶ τὸ Τρουποσκιάδης, Κείνος ποὺ φορεῖ τρύπιο σκιάδη. Άλλὰ σὰ βρίσκω στὴν Ήπειρος χωρὶς μὲ τὸν μερικὸ Σταυροσκιάδης, γίνονται ἐπιφυλαχτικὲς καὶ πρέπει νὰ κυττάξω νὰ βρῶ τὸ συμβαίνει, ἀν δὲν πρόκειται γιὰ τυπογρ. λάθος. Σκέψουμαι διτὶ θὺ παραμερφώθηκε ίσως τὸν μερικὸν ἐπίτηδες, ἀλλὰ δὲ φτάνει γιὰ σκέψη πρέπει νὰ βρεθῇ, ἀν μπορῇ, καμπιὰ θετικὴ ἀπόδειξη. Κτλ. κτλ.

Τὸ κάθιστα, γιατὶ δὲν πιστεύω νάχουν πολλήν δρεξη τὸ ἀναγγωτες τοῦ «Νουμᾶ» γάκούσουν τὰ βασανάκια τῆς ζέρουνας τῶν ὄνομάτων. Θέλησα μόνο νὰ κάνω μιὰ σημείωση σχετική, μὲ τὸ ἀρθρο μευ, γιὰ νὰ μὴν παρανοηθῇ η παρένθεση μὲ τὸν Κούρτη καὶ τὸν Αλούπη Πρὸτι υπεγράψω, προσθέτω διτὶ στὸν κατάλογο τῶν παρανομάτων τοῦ ίδιου ςχέρου τὸ Giuptsi, ἀν πρόκειται νὰ διεβαστῇ μὲ τὴ γαλλικὴ ἀξία ταῦ γ, πρέπει νὰ γραψῃ Giuptsi (Γιουπτσι) καὶ σιὰ διπλὰ παρανόματα τὸ Singa νὰ διερθωνῇ σὲ Singa.****

I. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

*** Αιμιοῦδαι ὅτι, διτὶ εἴλουν πιαδί. πάπιο δίσκαλο μιὰς ποὺ γροῦσε στριψύ τὸ κωπέλλο του, τονὲ λέγαμε στραβοκαπεῖα.

**** Αιφοῦ στοιχειοθετηθηκαν τὰ πάρα πάνου καὶ θεραπεῖα, βοήκα μιὰ, πληροφροία, ποὺ δείχνει σιωπὲ τὸ Στραβοσκιάδης, τὴν ἀκόλουθην ἐπὶ Καντακουζηνού οἱ πρῶτοι τῶν Θεραλονικέων ἐκκλησιστικῶν ἔβαλον τοὺς σταυρούς ἐν τοῖς σκιαδίοις ουδὲν. Μένει τόφα νὰ ξακοριθωθῇ μὲν καὶ τὸ Στρεβοσκιάδης ξέρει τὴν ίδια καταγωγὴν εἰναι ἀνεξάρτητα σηματισμένο η γενωτεικό.

ΘΕΡΟ

Στὸν κίτρινο στεφόδικα μπο
τὸν θεριτῆρ ὁ γῆλιος
μ’ ἔφενε καὶ μ’ ἐστέγνωνε
δλημερίς ὁ λίθα,
μ’ ἡ ἀργατιά γακόροπη
ραγιαδομαθημένη
μὲ τὴ φοβέρα μ’ ὅπλισε
κι’ ἄγριεψε τὴ ψυχὴ μου.

Μὰ σήμεραζθε ἔνα μικρό
γάν νὰ σταχολογήσῃ
λιβακωρένη μουν ἡ ψυχὴ¹
δροσιᾶς σταλινὲ τὸ δέχτη
καὶ στὴν ἀτακιστήν του
ὅτη ἔντα χάδι ἐγίνη²
νὰ τὸ δροσίσῃ ἀπ’ τῆς δουλειᾶς,
τῆς δραγατειᾶς τὸ λίθα.